

Arrest

**nr. 30 831 van 31 augustus 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister voor Migratie- en asielbeleid,
thans de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 27 april 2009 houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. HELLEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Afghaanse nationaliteit, verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 8 juni 2008 en dient op 9 juli 2008 een asielaanvraag in.

Op 27 november 2008 neemt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker worden geweigerd.

Op 12 december 2008 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker bij arrest nr. 23 629 van 25 februari 2009.

Op 19 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 3 april 2009 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 27 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot niet inoverwegingname van een asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Overwegende dat de betrokkene op 9 juli 2008 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 11 juli 2008 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 november 2008 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 25 februari 2009 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 3 april 2009 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat de Taliban op zoek zijn naar zijn vader, dat hij het huis heeft verlaten en hij nu spoorloos is waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit kennelijk vernam van een neef, dat een verklaring van een neef van de betrokkene geen officieel karakter heeft, dat het loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene een arrestatiebevel naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit dateert van 11 juli 2008, dat de betrokkene dit dan ook reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene enkele identiteitsbewijzen met een verklaring en een aparte verklaring van enkele personen naar voren brengt waarbij de teksten een getuigenis zouden zijn van de woonst van de betrokkene waarbij opgemerkt moet worden dat de teksten volledig handgeschreven zijn, dat ze dan ook door eender wie, eender waar eender wanneer geschreven kunnen zijn, dat ze geschreven kunnen zijn op aanvraag, dat ze geen officiële door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangen, Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze motieven reeds naar voren heeft kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan:

“Eerste en enig middel ter vernietiging van de bestreden beslissing en ter rechtvaardiging van het bevelen van de schorsing:

schending van artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied juncto de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Wet 15 december 1980.

Doordat:

4. De bestreden beslissing de asielaanvraag van verzoeker niet in overweging neemt en besluit dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voren brengt op grond van volgende summiere motivering (schuin gedrukt):

“Overwegende dat betrokkene verklaart dat de Taliban op zoek zijn naar zijn vader, dat hij het huis heeft verlaten en hij nu spoorloos is waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit kennelijk vernam van een neef, dat een verklaring van een neef van de betrokkene geen officieel karakter heeft, dat het loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene.

Overwegende dat de betrokkene een arrestatiebevel naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit dateert van 11 juli 2008, dat betrokkene dit dan ook reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag.

Overwegende dat de betrokkene enkele identiteitsbewijzen met een verklaring en een aparte verklaring van enkele personen naar voren brengt waarbij de teksten een getuigenis zouden zijn van de woonst van de betrokkene waarbij opgemerkt moet worden dat de teksten volledig handgeschreven zijn, dat ze dan ook door eender wie, eender waar eender wanneer kunnen geschreven zijn, dat ze geschreven kunnen zijn op aanvraag, dat ze geen officiële door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangen".

Terwijl:

5. Artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 bepaalt:

"De Minister, of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen".

Dat er i.a.w. enkel een beslissing tot weigering in overwegingname kan genomen worden wanneer voldaan is aan twee cumulatieve voorwaarden: de vreemdeling heeft voorheen reeds dezelfde verklaring ingediend en er zijn geen nieuwe gegevens.

6. Dat verwerende partij zonder afdoende motivering de vijf nieuwe belangrijke stukken naast zich neer heeft gelegd.

Dat artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering nochtans voorschrijft dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Dat de motivering daarenboven afdoende moet zijn. Dat met de term 'afdoende' wordt bedoeld dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing (R.v.St. nr. 43259 van 9 juni 1993; R.v.St. nr. 72834 van 30 maart 1998).

Dat de motivering daarenboven draagkrachtig moet zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen (R.v.St. nr. 42143 van 3 maart 1993; nr. 51576 van 8 februari 1995; nr. 52975 van 18 april 1995; nr. 72835 van 30 maart 1998).

Dat ook artikel 62 van de wet van 15 december 1980 uitdrukkelijk voorschrijft dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Dat in casu de motivering in geen geval draagkrachtig is.

Uitwerking middel:

7. Verzoeker heeft een nieuwe asielaanvraag ingediend omdat hij in het bezit was gekomen van zeer belangrijke nieuwe stukken:

Verklaring S. N.

Verklaring dorpsgenoot Z.

Verklaring dorpsgenoot - neef K. Q.

Verklaring dorpsgenoot S.

Arrestatiebevel opgesteld door het hoofd van de Taliban aan M. M.

Verklaring dorpsgenoten en attest van woonst

8. De eerste asielaanvraag van verzoeker werd zowel door het Commissariaat-Generaal als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgewezen omdat geen geloof kon worden gehecht aan het feit dat verzoeker een Afghaanse vluchteling was in Peshawar (Pakistan) en dat hij naar Logar (Afghanistan) zou zijn teruggekeerd.

Verzoeker legde ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag drie verklaringen voor van dorpsgenoten: Z., K. Q. en S. Zij bevestigen alle drie dat verzoeker op 18 hamal 1387 (Afghaanse kalender) naar het dorp Patkhabe-Rogani is gekomen en daar gedurende twee maanden verbleef.

Rekening houdend met het feit dat deze gegevens de kern van de asielaanvraag van verzoeker bevatten, gaat verwerende partij er wel heel snel over. Met de documenten wordt geen rekening gehouden omdat ze "door iedereen kunnen zijn opgesteld".

Verzoeker had bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds een officieel attest van woonst binnengebracht, per post aangekomen op 24 december 2008 (stuk 2 en 3).

Omdat dit officieel stuk niet aanvaard werd, zag verzoeker zich verplicht het bewijs te leveren door andere middelen. De verklaringen van de dorpsbewoners zijn authentiek en werden per brief van 2 april 2009 per post vanuit Kabul opgestuurd (stuk 4).

Dat verwerende partij de verklaringen op zich niet aanvaard als voldoende bewijs, zou nog kunnen verantwoord worden.

Dat de verklaringen en het attest van woonst niet als afdoende bewijs worden aanvaard is niet te verantwoorden. De motivering is ook in geen geval draagkrachtig. Verzoeker moet minstens de kans krijgen om dieper in te gaan op het belang van de nieuwe documenten tijdens een interview.

Verzoeker kan zich niet voorstellen hoe hij een meer sluitend bewijs zou kunnen leveren dan via een officieel attest van woonst en verklaringen van dorpsgenoten. Allen per post aangekomen uit Afghanistan (stukken 3 en 4).

Verklaring S. N.

Verzoeker heeft na afloop van zijn eerste asielprocedure vernomen dat de Taliban op zoek zijn naar zijn vader en dat deze spoorloos verdwenen is. N.a.v. zijn tweede asielaanvraag legde verzoeker een verklaring neer van dorpsgenoot Serbaz Noor, die eveneens in België verblijft. Deze verklaart dat hij van zijn familie heeft vernomen dat de vader van verzoeker een negental maanden geleden is gevlucht omdat de Taliban het hem zeer moeilijk maakten en zelfs zover gingen dat ze hem wilden gevangennemen tot verzoeker zou komen meevechten.

Over deze verklaring wordt in de bijlage 13 quater zelfs niet gesproken.

Hier is dan ook een grove en flagrante schending van artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

Arrestatiebevel

10. Een laatste en belangrijkste document dat verzoeker neerlegde is een arrestatiebevel, gericht aan M. M., de verantwoordelijke commandant van de Taliban in het district Barakkibarak, waarin o.a. het volgende staat: (...)

"Waarde commandant, zoals wij geïnformeerd zijn, is T. S. een van de bewoners van het district Barakibarak, dorp Patkhabe Rogani.

Hij heeft de samenwerking met ons geweigerd en werkt integendeel mee met de Amerikanen.

Door zijn samenwerking zijn een paar van ons Taliban om het leven gebracht door de Amerikanen.

Ik verzoek u om de betrokkene, als dat niet kan zijn vader, te arresteren en aan ons te overhandigen zodat wij volgens de 'Sharia' hem kunnen beteugelen."

In dit origineel document wordt verzoeker met naam genoemd en wordt gevraagd om hem te arresteren en de Sharia toe te passen, wat zoveel betekent als verzoeker vermoorden.

Enkel en alleen omwille van het feit dat dit document gedateerd is op 11 juli 2008, wordt er geen rekening mee gehouden.

Dit gaat in tegen alle redelijkheid en zorgvuldigheid. Deze reden is absoluut niet van die aard dat het de niet inoverwegingsname van zulk belangrijk stuk kan verantwoorden.

Het strafste is dat door verwerende partij niet eens aan verzoeker is gevraagd wanneer hij het betreffende document heeft ontvangen.

Uit het feit dat het arrestatiebevel op 11 juli 2008 door de hoofdcommandant van de Taliban van de provincie Logar is gericht aan M. M., kan geenszins worden afgeleid wanneer het document in het bezit kwam van verzoeker hier in België.

Omdat er aan verzoeker geen details werden gevraagd over de manier waarop hij dit document heeft verkregen en wanneer dit in zijn bezit kwam, ging hij er vanuit dat hij verdere uitleg kon geven tijdens het interview bij het Commissariaat-Generaal.

Verzoeker was nog niet in het bezit van het arrestatiebevel tijdens de eerste procedure. Het arrestatiebevel is pas in februari 2009 in het bezit van de familieleden van verzoeker gekomen. Nadat S. N. had gebeld met zijn familie (cfr. door verzoeker bij de nieuwe aanvraag neergelegde verklaring van S. N.) en te weten was gekomen dat de vader van verzoeker eveneens was gevlucht, heeft verzoeker begin maart met zijn neef gebeld. Deze heeft dan het arrestatiebevel opgestuurd.

Per brief van 2 april 2009 is de brief bij verzoeker aangekomen (stuk 4).

Samenvattend kan gesteld worden dat verwerende partij in strijd met artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 een weigering tot inoverwegingsname heeft afgeleverd.

In casu heeft verzoeker voldoende belangrijke nieuwe stukken bijgebracht die niet alleen bewijzen dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, maar die met 100% zekerheid bevestigen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan vermoord zal worden (cfr. arrestatiebevel).

2.2. In de nota repliceert verwerende partij, bij citering van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, terecht werd beslist om zijn tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen. Verwerende partij duidt erop dat de eerste asielaanvraag van verzoeker werd afgesloten met een beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij zowel de vluchtelingenstatus als

de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker werden geweigerd en dat ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker weigerde bij arrest nr. 23 629 van 25 februari 2009. Verwerende partij merkt eveneens op dat verzoeker sindsdien niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Verwerende partij is van mening dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat alle informatie en bijkomende verklaringen van verzoeker nauwkeurig werden bestudeerd. Verwerende partij stelt dat de verklaring van de neef, die verklaarde dat de vader van verzoeker wordt gezocht door de Taliban, inderdaad geen enkele bewijswaarde heeft. Verwerende partij merkt hierbij op dat door verzoeker, maar ook door andere derden, eender wat kan worden beweerd en dat zulke verklaringen onmogelijk op echtheid kunnen worden gecontroleerd en dan ook geen enkel officieel karakter hebben. Verwerende partij is dan ook van mening dat terecht werd gesteld dat dergelijke verklaringen perfect gesolliciteerd kunnen worden en op vraag van verzoeker tot stand kunnen gekomen zijn. Betreffende het arrestatiebevel dat door verzoeker werd voorgelegd en dateert van 11 juli 2008 werd terecht gesteld dat verzoeker dit kon voorleggen ter gelegenheid van zijn eerste asielaanvraag en dat dit arrestatiebevel alleszins geen betrekking heeft op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de afsluiting van de vorige asielprocedure. Bijgevolg werd het arrestatiebevel terecht niet aanvaard als nieuw gegeven. Betreffende het feit dat verzoeker beweert dat hij dit document slechts op 2 april 2009 heeft verkregen, stelt verwerende partij dat dit hoogstens aantoonde dat hij dit document op die datum heeft ontvangen, maar daarmee niet is uitgesloten dat verzoeker het document al eerder in zijn bezit had of had kunnen hebben indien hij daartoe eerder actie had ondernomen. Betreffende de andere verklaringen van dorpsgenoten laat verwerende partij gelden dat deze eveneens geen officieel karakter hebben en niet kunnen dienen als objectief bewijs om de afkomst en het tijdelijke verblijf in de regio, waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn, te bewijzen. Verwerende partij voegt eraan toe dat de problemen waaraan verzoeker zegt blootgesteld te zijn reeds uitvoerig werden onderzocht in het kader van zijn eerste asielaanvraag en dat het oordeel van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toen was dat er geen geloof kon gehecht worden aan de verklaringen van verzoeker. Bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit verwerende partij dat de bestreden beslissing aldus afdoende werd gemotiveerd, dat zij zorgvuldig werd genomen, met inachtneming van alle relevante feiten en gegevens en dat noch de formele, noch de materiële motiveringsplicht werden geschonden. Verzoeker brengt volgens verwerende partij geen argumenten aan die de geldigheid van de bestreden beslissing kunnen doen wankelen.

2.3. In de repliekmemoirie repliceert verzoeker het volgende:

“Wat betreft het eerste middel en enig middel

Het is juist dat de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: "DVZ") overeenkomstig artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 een tweede asielaanvraag kan weigeren wanneer de vreemdeling geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève.

Het staat vast dat verzoeker vijf nieuwe stukken heeft voorgelegd bij zijn nieuwe asielaanvraag.

In het eerste en enig middel van het verzoekschrift tot nietigverklaring wordt ingeroepen dat niet voldaan is aan de voorwaarden van boven vernoemd artikel 51/8 en dat de motivering van de weigering tot inoverwegingname in ieder geval niet afdoende is.

DVZ stelt in de nota dat zij alle stukken nauwkeurig heeft bestudeerd ter voorbereiding van de beslissing. De beslissing zou zorgvuldig en met inachtneming van alle elementen genomen zijn.

Dit standaard antwoord van DVZ is in casu niet juist. Er is niet voldaan aan de formele motiveringsplicht nu naar één van de stukken in de beslissing zelfs niet wordt verwezen (de verklaring van S. N.). Nochtans gaat dit stuk over de kern van de asielaanvraag van verzoeker. S. N. verklaart dat hij van zijn familie heeft vernomen dat de vader van verzoeker een negental maanden geleden is gevlucht omdat de Taliban het hem zeer moeilijk maakten en zelfs zover gingen dat ze hem wilden gevangennemen tot verzoeker zou komen meevechten. Door deze verklaring te negeren, schendt DVZ artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

Ook aan de materiële motiveringsplicht is absoluut niet voldaan. Dit wordt geïllustreerd door de uitgebreide nota die DVZ heeft moeten opstellen om de beslissing tot niet in overwegingname afdoende te motiveren. Ook de motivering opgesteld in de nota is niet draagkrachtig. DVZ stelt dat het commissariaat bij de eerste asielaanvraag reeds had beslist dat er geen geloof kon worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker. DVZ meent i.a.w. dat verzoeker zijn kans om het bewijs daarvan te leveren reeds heeft verkeken.

Nochtans bestaat artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 niet voor gevallen zoals dat van verzoeker. Zowel het Commissariaat als de Raad voor vreemdelingenbetwistingen hechtten geen geloof aan het feit dat verzoeker vanuit Peshawar is teruggekeerd naar Logar.

Met de stukken die n.a.v. de tweede asielaanvraag werden neergelegd, wordt dat bewijs nu wel geleverd.

DVZ stelt in de nota dat de verklaringen van de dorpsgenoten "oncontroleerbaar" zijn en geen "officieel karakter" hebben. DVZ is onredelijk door de stukken aan de hand van dat motief te weigeren. Verzoeker had bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds een officieel attest van woonst binnengebracht, per post aangekomen op 24 december 2008 (stuk 2 en 3).

Omdat dit officieel stuk niet aanvaard werd, zag verzoeker zich verplicht het bewijs te leveren door andere middelen. De verklaringen van de dorpsbewoners zijn authentiek en werden per brief van 2 april 2009 per post vanuit Kabul opgestuurd (stuk 4).

Wat betreft het arrestatiebevel stelt DVZ in de nota dat dit volkomen terecht niet werd weerhouden als nieuw gegeven, omdat verzoeker niet heeft kunnen uitsluiten dat hij het document al eerder in zijn bezit had kunnen hebben.

Ook deze motivering is absurd en onredelijk. Het is voor eenieder onmogelijk een negatief bewijs te leveren. Verzoeker heeft daarenboven niet eens de kans gekregen om uit te leggen hoe hij het stuk heeft gekregen. Het arrestatiebevel is pas in februari 2009 in het bezit van de familieleden van verzoeker gekomen. Nadat S. N. had gebeld met zijn familie (cfr. door verzoeker bij de nieuwe aanvraag neergelegde verklaring van S. N.) en te weten was gekomen dat de vader van verzoeker eveneens was gevlucht, heeft verzoeker begin maart met zijn neef gebeld. Deze heeft dan het arrestatiebevel opgestuurd.

Per brief van 2 april 2009 is de brief bij verzoeker aangekomen (stuk 4).

De inhoud van het arrestatiebevel laat niets aan de verbeelding over: in dit origineel document wordt verzoeker met naam genoemd en wordt gevraagd om hem te arresteren en de Sharia toe te passen, wat zoveel betekent als hem vermoorden.

Dit document bewijst niet alleen niet alleen dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, maar bevestigt dat verzoeker met 100% zekerheid bij terugkeer naar Afghanistan vermoord zal worden.

Een deels niet, deels niet afdoende en onredelijke beslissing moet vernietigd worden."

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure, dat hij geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.5. Waar verzoeker aanvoert dat in de motivering van de bestreden beslissing niet over de door hem bijgebrachte verklaring van de Heer S.N. wordt gesproken, noch dat ernaar wordt verwezen, dient opgemerkt te worden dat in de bestreden beslissing hierover het volgende wordt gesteld: "Overwegende dat de betrokkene verklaart dat de Taliban op zoek zijn naar zijn vader, dat hij het huis heeft verlaten en hij nu spoorloos is waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit kennelijk vernam van een neef, dat een verklaring van een neef van de betrokkene geen officieel karakter heeft, dat het loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene".

Verzoeker verklaart in het verzoekschrift het volgende: *“Verklaring S. N. Verzoeker heeft na afloop van zijn eerste asielprocedure vernomen dat de Taliban op zoek zijn naar zijn vader en dat deze spoorloos verdwenen is. N.a.v. zijn tweede asielaanvraag legde verzoeker een verklaring neer van dorpsgenoot S. N., die eveneens in België verblijft. Deze verklaart dat hij van zijn familie heeft vernomen dat de vader van verzoeker een negental maanden geleden is gevlucht omdat de Taliban het hem zeer moeilijk maakten en zelfs zover gingen dat ze hem wilden gevangennemen tot verzoeker zou komen meevechten”.*

Er dient opgemerkt te worden dat, gezien de overeenstemmende inhoud van voornoemde verklaring van de Heer S.N., zowel in de verklaringen van verzoeker zelf in het verzoekschrift, als in de bestreden beslissing, duidelijk blijkt dat de verklaring van de Heer S.N. wel degelijk wordt vermeld in de bestreden beslissing. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het volstaat om in het kort het voorwerp en de inhoud van dit stuk te vermelden, zonder dat het nodig is dit in extenso over te nemen. In casu zijn het voorwerp, namelijk de verklaring van de neef dat de Taliban op zoek zijn naar de vader van verzoeker, dat deze het huis heeft verlaten en nu spoorloos is en bijgevolg de inhoud ervan, bekend. Gezien in de bestreden beslissing zelfs de essentiële elementen die geleid hebben tot de bestreden beslissing opgenomen zijn in de motivering, kan verzoeker geenszins een schending van de formele motiveringsverplichting aannemelijk maken.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat, in zoverre verzoeker voorhoudt dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van de verklaring van de Heer S.N. omdat de bestreden beslissing uitgaat van *“een verklaring van een neef”*, een dergelijke materiële vergissing geenszins aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Gelet op de hoger beschreven accorderende inhoud en gelet op het feit dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Heer S.N. en verzoeker verwant zijn, blijkt voorts nergens dat verwerende partij bij het voorbereiden van het dossier en bij het nemen van de beslissing ervan is uitgegaan dat het te dezen over een andere verklaring zou gaan dan voornoemde verklaring van de Heer S.N.

Dienvolgens blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing dit stuk in ogenschouw of in overweging heeft genomen, of heeft onderzocht. De beslissing is aldus afdoende gemotiveerd daar de motieven toelaten na te gaan of verwerende partij met alle gegevens rekening heeft gehouden voor wat de door haar aangewende afwijzingsgrond betreft. Alleszins wordt gemotiveerd waarom dit stuk niet in aanmerking werd genomen. Verzoeker kan dit argument niet dienstig aanvoeren. De schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.6. In de mate dat verzoeker verder in zijn middel betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, de bijkomende elementen die door verzoeker werden aangebracht niet of onvoldoende in rekening worden genomen en hij kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen.

2.7. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing is genomen in strijd met artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en dat er enkel een beslissing tot weigering van inoverwegingname kan genomen worden wanneer, in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, voldaan is aan twee cumulatieve voorwaarden, namelijk wanneer de vreemdeling reeds voorheen dezelfde verklaring heeft ingediend en er geen nieuwe gegevens zijn. Bij een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, is verzoeker verder van mening dat de motivering van de bestreden beslissing summier is opgesteld en in geen geval draagkrachtig is. Verzoeker stelt hierbij dat verwerende partij snel over de vijf nieuwe stukken die door verzoeker werden bijgebracht heen gaat en deze op onverantwoorde wijze naast zich heeft neergelegd. Verzoeker duidt er tevens op dat deze gegevens de kern van zijn asielrelaas bevatten, daar zij aantonen dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève en met zekerheid bevestigen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan vermoord zal worden. Verzoeker merkt vervolgens op dat hij reeds een officieel attest van woonst heeft aangebracht bij de Raad op datum van 24 december 2008. Daar voornoemd officieel attest niet werd aanvaard, stelt verzoeker genoodzaakt te zijn bewijs te leveren door andere middelen, namelijk verklaringen van dorpsgenoten. Vervolgens is verzoeker de mening toegedaan dat hij minstens de kans moet krijgen om dieper in te gaan op het belang van de nieuwe documenten tijdens een interview. Met betrekking tot de verklaring van de Heer S.N. voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissing over deze verklaring zelfs niet wordt gesproken. Met betrekking tot het arrestatiebevel voert verzoeker aan dat het tegen alle redelijkheid en zorgvuldigheid ingaat dat er geen rekening wordt gehouden met dit document om de enkele reden dat het dateert van 11 juli 2008. Verzoeker is van mening dat deze reden absoluut niet van die aard is om de niet inoverwegingname van dit document te verantwoorden. Daarenboven merkt verzoeker op dat verwerende partij geeneens aan verzoeker heeft gevraagd wanneer hij het arrestatiebevel heeft ontvangen. Verzoeker stelt dat geenzins kan worden afgeleid dat het arrestatiebevel in zijn bezit kwam daar het uitgaat van de hoofdcommandant van de Taliban en gericht is tot M.M. Verzoeker houdt voor dat aangezien hem geen details werden gevraagd over de manier waarop hij dit document heeft verkregen en wanneer dit in zijn bezit kwam, hij ervan uitging dat hij verdere uitleg kon geven tijdens het interview bij het Commissariaat-generaal.

2.8. De elementen die verzoeker in zijn tweede asielaanvraag heeft aangebracht, namelijk de verklaring van de Heer S.N., de drie verklaringen van de dorpsgenoten en het arrestatiebevel, kunnen weliswaar 'nieuw' zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van verwerende partij, maar

verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Er dient bovendien opgemerkt te worden dat verzoeker in zijn tweede asielrelaas het volgende stelt: *“Mijn problemen zijn nog steeds actueel (...)”* en *“ik wil bewijzen dat ik de waarheid verteld heb”*. Tevens stelt verzoeker in het verzoekschrift zelf het volgende: *“In casu heeft verzoeker voldoende belangrijke nieuwe stukken bijgebracht (...) die met 100% zekerheid bevestigen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan vermoord zal worden (...)”*. Verzoeker baseert zich ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag aldus nog steeds op de feiten en verklaringen die hij bij zijn eerste asielrelaas heeft uiteengezet en lijkt in onderhavig verzoekschrift te pogen de geloofwaardigheid van zijn eerste asielrelaas te bewijzen. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen ‘nieuwe gegevens’ uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij verzoeker (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid heeft niet de verplichting om in de plaats van verzoeker de nodige bewijsstukken te verzamelen en te onderzoeken of verzoeker al dan niet nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht. Het komt in de eerste plaats aan de betrokkene toe aan te tonen dat de stukken nieuwe elementen bevatten én dat een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade bestaat met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel volgens hetwelk de bewijslast valt op de ‘kandidaat-vluchteling’.

2.9. Waar verzoeker hierbij opwerpt dat hem minstens de kans moet worden gegeven dieper in te gaan op de nieuwe documenten, dat hem niets werd gevraagd, dat hij ervan uitging dat hij verdere uitleg kon geven ter gelegenheid van het interview op het Commissariaat-generaal en dat dit ingaat tegen alle zorgvuldigheid, dient te worden opgemerkt dat de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr.128.424).

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de gemachtigde van de minister wel degelijk rekening gehouden heeft met de door verzoeker in zijn aanvraag aangevoerde elementen. Het feit dat de gemachtigde van de minister deze argumenten niet aanvaardt als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, vormt geen schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De Raad merkt bovendien op dat het niet aan verwerende partij toekomt na de ontvangst van de asielaanvraag, de vreemdeling uit te nodigen de in de wet of het koninklijk besluit voorziene documenten, motivering of stukken die zijn motivering staven alsnog bij te brengen. De bewijslast berust immers bij de asielzoeker.

De hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten, kan enkel in het raam van de zorgvuldigheidsplicht vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn standpunt heeft kunnen uiteenzetten in zijn tweede asielaanvraag en de mogelijkheid heeft gekregen om zijn aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven.

Verzoeker maakt in het licht van voormeld betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de minister de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Verzoeker maakt dienvolgens een schending van de door hem aangehaalde bepaling geenszins aannemelijk. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.10. Verzoeker voert aan dat hij reeds een “officieel attest van woonst” heeft aangebracht bij de Raad. Verzoeker uit kritiek op het feit dat voornoemd document door de Raad niet werd aanvaard en poogt hierbij verantwoording te geven voor het feit dat hij tracht bewijs te leveren door andere middelen, namelijk verklaringen van dorpsgenoten.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat de kritiek gericht tegen de niet in het geding zijnde afwijzing van de eerste asielaanvraag, niet pertinent is als argument om de wettigheid van de thans bestreden beslissing te betwisten. Ten overvloede merkt de Raad op dat waar verzoeker hierbij betoogt dat, gezien het door hem aangebrachte "officiële attest van woonst", het onredelijk en onverantwoord is de aangebrachte elementen ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag niet te aanvaarden als afdoende bewijs aan de hand van het motief dat die elementen "oncontroleerbaar" zijn en geen "officieel karakter" hebben, dit attest de geloofwaardigheid van zijn eerste asielaanvraag niet kan herstellen. Hierbij wordt verwezen naar overweging 2.9 van het arrest nr. 23 629 van 25 februari 2009 van de Raad waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker werden geweigerd. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert in het middel, werd in voornoemd arrest reeds overwogen dat het door verzoeker aangebrachte "officiële attest van woonst" een gesolliciteerd karakter heeft en wordt erop gewezen dat aan Afghaanse documenten slechts een relatieve bewijswaarde kan worden toegekend.

2.11. Betreffende het door verzoeker bijgebrachte arrestatiebevel, voert verzoeker aan dat het tegen alle redelijkheid en zorgvuldigheid ingaat dit stuk niet in overweging te nemen omwille van het feit dat dit document dateert van 11 juli 2008. Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat geenzins kan worden afgeleid dat het document in het bezit kwam van verzoeker in België, daar het uitgaat van de hoofdcommandant van de Taliban en gericht is aan M.M. Verzoeker vervolgt zijn betoog met een uiteenzetting van het relaas over hoe en wanneer het arrestatiebevel in zijn bezit is gekomen. Verzoeker werpt op dat het voor eenieder onmogelijk is een negatief bewijs te leveren.

Aangaande het aangebrachte arrestatiebevel wordt in de bestreden beslissing geduid dat dit document niet als een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd aangezien dit document dateert van 11 juli 2008 en verzoeker aldus de mogelijkheid had dit aan te brengen in de loop van zijn eerste asielprocedure die pas op 25 februari 2009 werd afgesloten met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad kan slechts vaststellen dat het arrestatiebevel, dat werd neergelegd in het kader van de tweede asielaanvraag, dateert van 11 juli 2008 daar waar verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag werd uitgenodigd te verschijnen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 6 februari 2009 en de Raad bij arrest nr. 23 629 van 25 februari 2009 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker weigerde. Er dient derhalve te worden gesteld dat het betrokken arrestatiebevel van 11 juli 2008 geen betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerste asielverzoek. Verzoeker had de mogelijkheid om minstens het bestaan van het arrestatiebevel aan te brengen in het kader van de eerste asielaanvraag, hetgeen hij evenwel heeft nagelaten.

Waar verzoeker in zijn middel betoogt dat het hem niet mogelijk was om het arrestatiebevel eerder voor te leggen omdat hij dit pas heeft ontvangen per brief van 2 april 2009, wijst de Raad er op dat door louter voor te houden dat men niet eerder over een document kon beschikken niet aangetoond wordt dat dit document betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van een eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020).

Verzoeker stelt daarnaast ten onrechte dat hem een negatief bewijs gevraagd wordt: het volstaat immers dat hij het bewijs levert dat de door hem aangebrachte elementen nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en dat de nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoeker ze had kunnen aanbrenge.

Waar verzoeker aanvoert dat hem niets werd gevraagd, of geen details werden gevraagd, over de manier waarop en wanneer hij het betreffende document heeft verkregen, dat hij ervan uitging dat hij verdere uitleg kon geven tijdens het interview bij het Commissariaat-generaal en dat hij de kans niet heeft gekregen om uit te leggen hoe hij het stuk heeft verkregen, wordt herhaald dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn standpunt heeft kunnen uiteenzetten in zijn tweede asielaanvraag en de mogelijkheid heeft gekregen om zijn aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven en wordt verwezen naar punt 2.9. van dit arrest.

2.12. Verzoeker voert tevens de schending van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op de analyse van voorgaand middel en wat werd overwogen in punt 2.11. van dit arrest met betrekking tot het arrestatiebevel, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenfinding. Verzoeker verwijt verwerende partij niet voldoende rekening te hebben gehouden met alle elementen die relevant zijn voor de behandeling van het dossier en geen grondig onderzoek te hebben gevoerd. Uit het voorgaande blijkt dat het niet kennelijk onredelijk is van verwerende partij om te besluiten dat verzoeker geen 'nieuwe elementen' in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht en dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een correcte feitenfinding. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

2.13. In zoverre verzoeker met zijn gehele betoog en met de volgende slotbewoordingen van zijn verzoekschrift: *"In casu heeft verzoeker voldoende belangrijke nieuwe stukken bijgebracht die niet alleen bewijzen dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, maar die met 100% zekerheid bevestigen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan vermoord zal worden"*, de Raad ervan poogt te overtuigen dat hij wel in aanmerking komt om de vluchtelingenstatus en/of de subsidiaire beschermingsstatus te genieten of in zoverre verzoeker tracht hierbij een nieuwe beoordeling van zijn tweede asielaanvraag te bekomen van de Raad, dient het volgende te worden benadrukt.

De Raad treedt in casu op als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2 § 2 Vreemdelingenwet. In die hoedanigheid kan hij enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het kader van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid, niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus.

Dienvolgens dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing een weigering tot inoverwegingname van een vluchtelingenverklaring door de Dienst Vreemdelingenzaken betreft en dus geen uitstaans heeft met de beslissing ten gronde van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus al dan niet wordt toegekend.

In casu betreft de bestreden maatregel immers een beslissing houdende de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Er wordt herhaald dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

2.14. Uit het voorgaande blijkt dat door verzoeker niet aangetoond wordt dat hij nieuwe elementen in de zin van deze wetsbepaling heeft aangebracht waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Hieruit volgt dat de kritiek van verzoeker dat de Dienst Vreemdelingenzaken, gelet op de 'nieuwigheid' van de door hem aangebrachte elementen, diende te beslissen tot inoverwegingname van zijn asielaanvraag, niet dienend is daar hij er niet in is geslaagd aan te tonen dat de door hem aangevoerde 'nieuwe gegevens' 'nieuwe elementen' zijn in de zin van de genoemde wetsbepaling. Verwerende partij kon derhalve in alle redelijkheid besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht het volgende overwogen: *"Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige*

aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”.

De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE SMET